

Sygn. akt VIII Cz 260/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSO Katarzyna Borowy (spr.),

Sędziowie SO Jadwiga Siedlaczek, SO Małgorzata Kończal

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzycielki J. B.

przeciwko dłużnikowi P. B.

w przedmiocie skargi dłużnika na czynność komornika

na skutek zażalenia dłużnika

na **postanowienie Sądu Rejonowego w Chełmnie VIII Zamiejscowego Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z siedzibą w Wąbrzeźnie**

z dnia 28 lutego 2013 r.

sygn. akt VIII RCo 3/13

postanawia: odrzucić zażalenie

UZASADNIENIE

Dłużnik P. B. złożył skargę na czynność komornika sądowego w postaci zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, zarzucając, że wniosek egzekucyjny został złożony przez osobę nieuprawnioną, tj. M. B., podczas gdy wierzycielem w sprawie jest J. B., która dnia 23 listopada 2008 r. uzyskała pełnoletniość.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Chełmnie VIII Zamiejscowy Wydział Rodziny i Nieletnich z siedzibą w Wąbrzeźnie oddalił skargę (pkt 1) oraz zobowiązał komornika sądowego do dołączenia pełnomocnictwa wystawionego przez wierzycielkę na rzecz jej matki do dalszych czynności egzekucyjnych w sprawie (pkt 2). W uzasadnieniu Sąd Rejonowy przyznał, że niewątpliwie wierzycielka jest osobną pełnoletnią, jednak z tytułu wykonawczego wynika, że w trakcie sprawy III RC 1209/08 była reprezentowana przez pełnomocnika, zaś zgodnie z art. 91 pkt 2 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe z mocy samego prawa obejmuje umocowanie m.in. do wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji.

W środку odwoławczym zatytułowanym „apelacja” dłużnik zarzucił m.in., że wierzyciel wskazany przez komornika – M. B. – nie dołączyła, mimo wcześniejszego wezwania do usunięcia braków formalnych, pełnomocnictwa wystawionego przez J. B.; zachodzi więc obawa, że wniosek w sprawie KM 36/12 został złożony bez wiedzy wierzycielki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało odrzucić jako niedopuszczalne.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy stosownie do art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c., potraktował środek odwoławczy dłużnika jako zażalenie albowiem co do zasady tylko taki środek przysługuje od postanowień wydanych w postępowaniu egzekucyjnym. Należy także przyjąć, że dłużnik zaskarżył postanowienie z dnia 28 lutego 2013 r. w całości, a więc zarówno co do pkt 1 i 2 sentencji.

Stosownie do art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Zatem przede wszystkim zażalenie w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje w wypadkach wskazanych w przepisach szczególnych trzeciej części kodeksu postępowania cywilnego. Ponadto po myśli art. 394 § 1 k.p.c. stosowanego odpowiednio z mocy art. 13 § 2 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym, zażalenie przysługuje również na postanowienia sądu kończące postępowanie w sprawie oraz pozostałych wypadkach enumeratywnie wymienionych w powołanym przepisie, o ile pozostają one aktualne w postępowaniu egzekucyjnym.

Postanowienie Sądu I instancji oddalające skargę na czynność komornika w postaci zawiadomienia o wszczęciu egzekucji nie zostało *expressis verbis* wymienione jako zaskarżalne w przepisach k.p.c. o postępowaniu egzekucyjnym. Nie jest także kończącym postępowanie w rozumieniu art. art. 394 § 1 k.p.c. W postępowaniu egzekucyjnym postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie jest takie, po wydaniu którego przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują dalszego etapu. Pojęcie to rozumie się również szerzej, i tak w postanowieniach z dnia 12 listopada 1997 r. III CZP 55/97 (Prokuratura i Prawo - dodatek 1998/2 poz. 35) czy z dnia 19 stycznia 2007 r. III CZP 135/06 (Biuletyn SN 2007/1) Sąd Najwyższy uznał, że kończące postępowanie w sprawie, na gruncie egzekucji, są również orzeczenia kończące samodzielną część tego postępowania. Wychodząc z tego założenia nie sposób przyjąć, że kończącym postępowanie w sprawie jest postanowienie oddające skargę na czynność komornika w postaci zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Czynność ta nie zamyka jakiegokolwiek samodzielnego, wyodrębnionego stadium postępowania egzekucyjnego. Ponadto postanowienie sądu pierwszej instancji oddalające taką skargę nie kończy postępowania w sprawie przez sam fakt jej oddalenia (uchwała SN z dnia 6 listopada 2008 r. III CZP 106/2008, OSNC 2009/10 poz. 134).

Zaskarżone postanowienie oddalające skargę na czynność komornika nie było też objęte hipotezą żadnego z przypadków enumeratywnie wymienionych w art. 394 § 1 pkt 1-12 k.p.c.

Powyższe rozważania należy odnieść w całej rozciągłości do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 2 postanowienia, zobowiązującego komornika do dołączenia do akt egzekucyjnych pełnomocnictwa dla występującej w imieniu wierzycielki jej matki M. B.. Rozstrzygnięcie to zostało wydane z urzędu, w trybie art. 759 § 2 k.p.c. w ramach nadzoru judykacyjnego sądu nad tokiem egzekucji, i nie należy do żadnej z kategorii orzeczeń podlegających kontroli instancyjnej.

Z opisanych względów zażalenie jako niedopuszczalne powinno zostać odrzucone przez Sąd Rejonowy na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy postanowił zatem jak w sentencji (art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.).